

Arrest

nr. 143 509 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 25 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd op 11 april 2012 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1° en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

De aanvraag bevat een kopie van een Burundese identiteitskaart, afgeleverd te Bujumbura op 19.10.1992 met nr. (...). Op 04.08.2009 werd betrokkene gehoord op de Burundese Ambassade te Brussel in het kader van een identificatieprocedure. Uit het verslag van dit gehoor, opgesteld op 07.08.2009 door de Eerste Secretaris, (...) (een kopie hiervan werd aan het administratief dossier toegevoegd) blijkt dat betrokkene niet de Burundese nationaliteit heeft. Tevens blijkt uit dit verslag dat betrokkene heeft toegegeven dat de voorgelegde Burundese identiteitskaart (afgeleverd te Bujumbura op 19.10.1992 met nr. xxx) vals is. Deze kaart kan dus onder geen enkel beding worden aanvaard als een identiteitsbewijs in de zin van Art. 9ter, §2. De aanvraag is derhalve onontvankelijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Enig Middel: Schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Op 12.04.2012 kreeg verzoeker een negatieve beslissing met betrekking zijn regularisatieaanvraag. Zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard. De reden van de beslissing: (...). Verzoeker kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent. De bestreden beslissingen zijn een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen. Op 27.08.2009 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat hij geen paspoort of nationale identiteitskaart bij zijn aanvraag voegde of motiveerde waarom hij in aanmerking dient te komen voor de vrijstelling. Dit ten onrechte. Sinds 1 juni 2007 vermeldt de wet expliciet dat men over een identiteitsdocument moet beschikken om de aanvraag te kunnen doen. In principe moet een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart voorgelegd worden. De geldigheid van deze documenten mag reeds verlopen zijn. Vreemdelingen die geen identiteitsdocumenten kunnen voorleggen, moeten aantonen dat ze in de onmogelijkheid verkeren om aan deze documenten te geraken. Het wordt niet betwist door dienst vreemdelingenzaken dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag een kopie voorlegde van zijn Burundese identiteitskaart (afgeleverd te Bujumbura op 19.10.1992 met nr. 0201/79.346). Dienst vreemdelingenzaken stelt echter in de bestreden beslissing dat uit het verslag van het verhoor van de Burundese ambassade te Brussel zou blijken dat verzoeker niet de Burundese nationaliteit zou hebben en dat verzoeker toegegeven zou hebben dat de voorgelegde Burundese identiteitskaart vals is en dat hij de nationaliteit van zijn moeder en vader niet kent zodat dit document onder geen enkel beding kan aanvaard worden als identiteitsbewijs. Verzoeker betwist dit en meent wel degelijk over de Burundese nationaliteit te beschikken en meent dat het identiteitsdocument wel degelijk echt is. Dienst vreemdelingenzaken laat ook na dit verslag aan verzoeker over te maken zodat verzoeker meent dat hij hierop niet heeft kunnen reageren en zijn rechten van verdediging geschonden zijn. Verzoeker werd verhoord door de Burundese ambassade in het kader van een gedwongen repatriëring. Hij is thans echter formeel dat de Burundese identiteitskaart wel degelijk een echte is en dat hij wel degelijk de identiteit heeft van Burundi. Verzoeker had schrik om gerepatriëerd te worden. Tot op heden staat ook niet vast dat het effectief om een vals identiteitsdocument zou gaan. Dat bezwaarlijk de regularisatieaanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dan ook als onontvankelijk kan beschouwd worden. De motivering om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren is dan ook absoluut niet afdoende. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

vreemdelingenwet, heeft doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan. Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft. Dit is niet redelijk te verantwoorden en niet zorgvuldig. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk haar besluit is gekomen. De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

2.2. Verzoeker betwist dat zijn identiteitskaart vals zou zijn en dat hij zou hebben toegegeven dat dit vals was. Hij verwijt de verwerende partij niet bewezen te hebben dat het zou gaan om een vals identiteitsdocument. Hij verwijt geen kennis te hebben gehad van het verhoorverslag en dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

Uit het administratieve dossier blijkt dat er op 23 juni 2009 gestart werd met de identificatie van verzoeker en er een brief werd gericht aan de ambassade van Burundi met de vraag om voor verzoeker een doorlaatbewijs af te leveren. Op 4 augustus 2009 werd verzoeker geïnterviewd door de eerste secretaris van de ambassade van Burundi. Verzoeker werd niet geïdentificeerd als Burundees. Volgens de eerste secretaris van de ambassade van Burundi zou verzoeker afkomstig zijn van Oeganda. Hij zou hebben toegegeven tijdens het interview dat de Burundese identiteitskaart vals is.

Uit het administratieve dossier blijkt dat op 7 augustus 2009 een schrijven werd opgesteld door de heer SL, eerste secretaris van de ambassade van Burundi waaruit blijkt dat hij niet beschouwd wordt als een Burundees. Verzoeker heeft de mogelijkheid het administratieve dossier te raadplegen zodat hij tevens kennis kan nemen van het desbetreffende document.

Aangezien verzoeker op 25 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, diende hij te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals bepaald in dat artikel. Artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat."

Uit verzoekers aanvraag blijkt dat hij enkel een identiteitskaart heeft bijgevoegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Het is niet kennelijk onredelijk dat, gelet op het schrijven van de secretaris van de Burundese ambassade in België, deze identiteitskaart niet beschouwd wordt als een identiteitsbewijs in de zin van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij één of meer van de bijgebrachte stukken heeft veronachtzaamd, noch dat zij op grond van de voorliggende stukken

op kennelijk onredelijke wijze het oordeel is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is. Een schending van de door hem opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC